

„Въ България сега се считатъ повѣче отъ 30 епископства<sup>5)</sup>“.

България слѣдъ нейно-то политическо паданье (въ 1018 год.), около 150 години ся находитъ подъ Визанска-та власть, и презъ всичко-то това време ни веднажъ тя не губи своя-та църковна самостоятелность. — Ные имаме за това много достовѣрни извѣстія, отъ които си позволяваме да приведемъ още едно. —

Въ начало-то на 12-тии вѣкъ, около 100 години слѣдъ покореніе-то на Българско-то царство отъ Имперія-та, на Охридскіи престолъ сѣдѣше архиепископъ Теофилактъ, за когото щемъ разскажемъ по-подробно въ край-тъ на тази глава. Въ негово време нѣкой си инокъ вземъ се да направи една църква въ градъ Кичево (Китцава) безъ да вземе позволеніе отъ Теофилакта, въ областъ-та на кого-то се е намиралъ този градъ. Инокъ-тъ казвалъ, че таково позволеніе той зель отъ Константинопольскіи патриархъ. — Теофилактъ му въспретилъ и по този случай е пратилъ въ Константинополь писмо въ което между друго пише: *Τίς γάρ ἐν Βουλγαροῖς μετὰ τὴν Κωνσταντινὸς Πατριάρχῃ, μήτε χειροτονίας δίκαια ἔχοντι ἐν αὐτῇ-τῇ τῶν Βουλγάρων ἐκκλησίᾳ, λαχούσῃ τὸν ἀρχιεπίσκοπον αὐτοκέφαλον-μήτε ἄλλο τι διαδεξάμενος κατὰ ταύτης προνόμιον.* (Какво право има патриархъ-тъ Константинопольски да се мѣша между Българе-тъ, когато той нѣма право и да рукополага нѣкого тамъ, въ Българска-та църква, която си има свой авто-

---

<sup>5)</sup> Remansit et ipsa (Bulgaria) sui juris, quod ductu, auspicioque imperatoris Bas. Porph. e Bulgarorum manibus fuisset erepta et nunquam ecclesiae Constantinopolitanae supposita. Quapropter ad haec usque tempora Bulgaria ab imperatore quidem accipit episcopos, ordinantur vero a propriis Episcopis, ut dictum est, vocanturque archiepiscopatus tanquam qui sui juris sunt. Habet verum episcopatus Bulgaria triginta et amplius, quorum primatum obtinet Achris. *Nili Doxopatrii.* Notitia Patriarch. у Пеяч. Н. s. p. 111 sq.